

Bane. Det ærede Medlem udtalte ligeledes sin Forundring over, at man ikke havde knyttet Østerbrobanen til Havnen. Jeg maa dertil sige, at for at man skulde faae en saadan Tilfnytning, maatte der dog foreligge et eller andet Ønske derom. Et æret Medlem for Odense (Octavius Hansen) udtalte, at naar der ellers var Tale om Anlægget af en Jernbane, og der var en Kjøbstad med en Havn, paafaa Indenrigsministeren altid af al Magt, at Banen blev ført ned til Havnen. Deri er jeg ganske enig, og dette har den meget naturlige Grund, at Kjøbstæderne altid ere fremkomne med meget bestemte Ønsker om, at man skulde føre Jernbanerne ned til Havnene og ogsaa have været villige til at gjøre ikke ubetydelige finansielle Offre i den Henseende. Det vil være det ærede Thing bekjendt fra Finantsloven forrige Aar, at man her har tilskudt fra Statskassen et vist Beløb til en saadan Bane med finansielle Offre fra Kjøbstaden; derom have Alle været med til at votere, og det kan altsaa ikke være ubekjendt. Nu foreligger der ikke noget andet Ønske om at faae en Bane fra Østerbro ned til Havnen end fra ærede Medlemmer, der ikke engang ere Repræsentanter for Kjøbenhavn, men optræde som Kjøbenhavns Velgjørere (Modsigelse). Jeg har ikke hørt, at der her er fremkommet et saadant Ønske; hvis det ærede Medlem er af en anden Mening, kan der i alt Fald ikke være Tale om et Ønske, der er fremkommet til Regjeringen, thi i saa Fald maatte jeg baade fra min tidligere og fra min nuværende Stilling have kjendt dertil. Svad der ellers er fremkommet af private Ønsker, kunne vi ikke tale om i denne Forsamling, thi de kunne jo være fremkomne i rent private Samtaler. Her kan der kun være Tale om Ønsker, der ere fremkomne offentlig og for saa vidt henhøre under Diskussionen. Der er ikke officielt fremkommet noget saadant Ønske, og det forekommer mig altsaa, at det vilde være en ganske mærkværdig Fordring af Regjeringen, om den vilde tvinge det sjællandske Jernbaneselskab til at gaa fra Østerbro ned til Havnen, tilmed da det vilde være en af de urimeligste Godsbaner — og det er naturligvis Godsstrafiken, hvorom Talen er —, som man kunde tænke sig. Værerne vilde nemlig med de Personer, der maa anses for at være Hovedtrafikken paa Banen mellem Østerbro og Sællerup, være at føre ud til Sællerup og dernæst tilbage til Kjøbenhavn for at komme over paa den store Jernbanaaard og Jernbanens Vareoplag, hvorfra hele Godsstrafiken forgrener sig. Det synes saaledes, at det vilde være i og for sig en Urimelighed, og da der ikke er fremkommet noget Ønske derom, kan jeg ikke se, hvorledes Regjeringen skulde være gaaet til at paalægge det sjællandske Jernbaneselskab at anlægge en saadan Havnbane. Svad jeg her har yttret, gjælder naturligvis ogsaa, naar et æret Medlem har udtalt sig derhen, at Krigsbestyrelsen lagde Hindringer i Veien for en saadan Bane.

Der er intet Menneffe, der har ønsket at anlægge den; der er altsaa ikke fra Krigsbestyrelsen fremkommet nogen Indvending. Spørgsmaalet har slet ikke været bragt under Diskussion paa anden Maade, end at Indenrigsministeriet i sine Motiver har udtalt, at det vilde foruden andre Grunde være en af de Omstændigheder, der vilde gjøre det lidet ønskeligt at paabyde et saadant Anlæg, der utvivlsomt vilde berøre andre Interesser, uden at man opnaaede et virkeligt større Gode derved end det, som man vilde opnaa ved at faae en direkte Baneforbindelse mellem det store Oplagssted for Godsstrafiken paa den sjællandske Jernbane og den Kai i Kjøbenhavn, hvor Godsstrafiken har udvillet sig i det største Omfang. Det er jo nemlig ved Havnegade, at baade den store Dampskibsstrafik med Udlandet og hele den svenske Trafik nu finder Sted. Et saadant Anlæg vilde altsaa ikke være af væsentlig og virkelig Nytte, og det vilde derfor forekomme mig urimeligt at stille Fordringer om Ting, der hverken vilde være nyttige eller fornuftige, og som intet Menneffe nogeninde har fremsat nogen officiel Fordring paa. — Et æret Medlem for Lolland (Frederiksen) gjorde en Forespørgsel om, hvorfor et Forhold, der omtales i det af Regjeringen forrige Aar forelagte Lovforslag, og som angik Maribo—Bandholm Banen, ikke findes omtalt her. Jeg skal i den Anledning tildele mig at oplyse, at jeg haaber om ikke lang Tid at kunne forelægge for det høie Thing et Lovforslag om forskjellige Jernbaneforhold paa Lolland-Falster, hvori dette Forhold vil finde sin naturlige Plads, og uagtet jeg maa erkjende, at jeg efter den Maade, hvorpaa dette Thing forrige Aar stillede sig til det omspurgte Forhold, ikke havde tænkt paa at optage det i det nævnte Lovforslag, saa skal jeg dog efter den Opfordring, som jeg nu har faaet dertil, medtage det deri. Jeg skal da meddele de Oplysninger, som ere fremkomne, siden Sagen forrige Gang forelaa, og saa henstille til det ærede Thing, om det efter de fremkomne Oplysninger vil se med andre Øine paa dette Forhold, end det gjorde forrige Aar.

N. P. Jensen: Svad der har foranlediget mig til at tage Ordet, er Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslags § 1, Nr. 3, om den Jernbane, der skal anlagges ned til Kjøbenhavns Havn. Jeg tror, at det er et dobbelt Maal, man her søger at naae, hvoraf kun det ene træder frem saavel i Forslaget som efter den ærede Ministers Udtalelser, nemlig Forbindelseslinien. Men der er et andet Maal, som haves for Die, hvilket ogsaa fremgaar af de Motiver, hvormed Lovforslaget forrige Gang var ledsaget og af den Diskussion, der den Gang fandt Sted, ligesom ogsaa af den høitærede Ministers sidste Udtalelse, og det er Muligheden af at tilveiebringe tilbørlig Plads, hvor man kan anbringe saavel Materiellet som det Gods, der i Tidens